

Ехо от миналото

Грейнеше ли усмихнатата луна, Клеър неизменно сънуваше детството си. Опитваше се да не заспи през нощите, когато звездите намигаха и високо в небето сребристият лунен сърп предизвикателно се усмихваше на света, както се усмихват красавиците от билбордовете за реклама на цигари и лимонада. През тези летни вечери Клеър работеше в градината, осветявана от соларните лампи от двете страни на пътеката – плевеше и подрязваше растенията, цъфтящи нощем – бяло грамофонче, жасмин и декоративен тютюн. Не бяха от “полезните”, които наследи от Уейвърли; насади ги, за да се занимава с нещо при честите пристъпи на безсъние, когато бе толкова напрегната, че усещането за безполезност прогаряше глезените ѝ, а пръстите ѝ подпалваха огънчета.

Винаги сънуваше едно и също. Дълги пътища като безопасати змии. Спи в колата, докато майка ѝ се среща с разни мъже в долнопробни заведения и барове за кнтримузика. Стои на пост, готова да предупреди майка си, която краде я дезодорант, я червило (понякога и шоколадче за нея, Клеър) от смесения магазин в предградията на Мидуест. Миг преди да се събуди, зърваше сестра си Сидни, неизменно обкръжена от светъл ореол. Лорълай държи Сидни и побягва към къщата на Уейвърли в Баскъм, а Клеър може да ги последва само защото се е вкопчила в крака на майка си.

Тази сутрин се събуди в градината зад къщата и усети вкуса на съжалението. Съвси вежди и го изплю. Съжаляваше, задето като малка се беше държала така зле със сестра си. Само че шестте години от живота ѝ преди появата на Сидни бяха изпълнени с постоянен страх, че ще я заловят и ще я пратят в приют, че през зимата няма да има достатъчно храна или топли дрехи. Майка ѝ винаги спасяваше положението, но винаги в последния момент. Така и не ги заловиха при кражбите, Клеър не отде в приют, а когато настъпеха хладните утрини, първи предвестници на есента и зимата, майка ѝ като по магия изнамираше сини ръкавички, избродирани с бели снежинки, розово

термобельо, което се носи под джинсите, и шапка с пискюл. Лорълай не се притесняваше, че Клеър живее като скитница, но очевидно смяташе, че Сидни заслужава по-добра участ, заслужава да има “корени”. И малката изплашена Клеър не може да прости на сестра си.

Взе от земята ножицата и лопатката, с усилие се изправи и сред кълбата утринна мъгла тръгна към бараката. Изведнъж спря. Обърна се и се огледа. Покритата с роса градина бе притихнала, опърничавото ябълково дърво в дъното леко потрепваше, като че ли сънуваше. Поколение след поколение хората от фамилията Уейвърли бяха обработвали тази земя. Миналото им бе заровено в пръстта, но също и тяхното бъдеще. Нещо щеше да се случи, нещо, което градината още не желаше да сподели. Трябваше да е нащрек.

Влезе в бараката, грижливо избърса влагата от инструментите и ги окачи по местата им на стената. Затвори и заключи тежката порта към градината, прекоси алеята зад разкошната къща в стил кралица Ан, която беше наследила от баба си.

Отвори задната врата и спря сред някогашния солариум, където сега сушеше билки и цветя. Лъхна я натрапчивата миризма на лавандула и мента, сякаш бе прекрачила в нечий спомен за Коледа. Тя съблече изцапаната бяла нощница, смачка я на топка и гола влезе в къщата. Очакваше я напрегнат ден. Трябваше да осигури храната за едно вечерно празненство и както всеки последен четвъртък от месец май да достави бурканчетата с желе от люляк и рози, както и шишенцата с оцет от латинка и от див лук на фермерския пазар и на деликатесния магазин на площада, където студентите от колежа “Ориън” се събираха след лекциите.

Тъкмо си прикрепваше косата с гребени, на вратата се почука. Тя слезе по стълбите – беше облякла бяла бродирана рокля, но още беше боса. Отвори и се усмихна, като видя на верандата жилавата дребничка старица.

Иванел Франклин беше на седемдесет и девет, изглеждаше на сто и двайсет, но пет пъти седмично още изминаваше по два километра по спортната писта на колежа.

Беше далечна родственица – втора, трета или четиринайсега братовчедка, единствената Уейвърли, останала да живее в Баскъм. Клеър се държеше за нея като удавник за сламка. Изпитваше необходимост да е с близък човек, след като Сидни навърши осемнайсет и замина нанякъде, а баба им почина същата година.

Иванел купуваше лейкопласт на Клеър много преди малката да си нарани коляното, даваше петачета на двете със Сидни много преди да се появи фургонът на сладоледаджията, връчи на Клеър фенерче и й каза да го държи под възглавницата си цели две седмици, преди мълния да удари едно дърво на улицата и кварталът да остане без електричество през цялата нощ. Подареше ли нещо Иванел, рано или късно щеше да потрябва, въпреки че котешката тоалетна, която даде на Клеър преди пет години, още не беше влязла в работа. Повечето местни хора бяха любезни с нея, но я гледаха с лека насмешка, пък и самата тя не се приемаше много насериозно. Клеър обаче знаеше, че всеки подарък от старицата съдържа някакво скрито послание.

- Ей, ама ти си същинска италианка с тая тъмна коса и рокля като на София Лорен. Снимката ти трябва да е на шишетата със зехтин! – заяви Иванел. Носеше зеления си анцуг, през рамо беше преметнала чанта, пълна с дребни монети, пощенски марки, сапуни... всичко, което би й хрумнало в даден момент да подари на някого.

- Тъкмо се канех да сваря кафе. – Клеър отстъпи назад. – Ще ми правиш компания.

- На драго сърце. – Старицата я последва в кухнята и седна до масата, докато Клеър приготви кафеарката. Не след дълго помещението се изпълни с миризмата на ароматната течност. - Знаеш ли какво мразя?

Клеър се обърна:

- Какво?

- Мразя лятото.

Младата жена се засмя. Приятно ѝ беше с Иванел. От години я молеше да заживеят заедно, за да се грижи за нея – може би така нямаше да ѝ се струва, че при приближаването ѝ стените се отдръпват, че стаите и коридорите стават по-големи.

- Да му се не види, защо мразиш лятото? Няма по-прекрасен сезон. Чист въздух, отворени прозорци, береш домати и си ги хапваш, докато са още топли от слънцето.

- Мразя го, понеже колежанчетата си заминават, и докато се разхождам край пистата, окото ми не се радва на стегнати мъжки задници.

- Ти си дърта развратница, Иванел.

- Абе, просто отбелязвам.

- Заповядай. – Клеър ѝ поднесе кафето.

Старицата недоверчиво надникна в чашата

- Нали не си сложила нещо вътре?

- Знаеш, че не съм.

- Защото твоите роднини Уейвърли умираха да добавят разни щуротии към всичко. Слагаха дафинов лист в хляба, канела в кафето. Аз харесвам простиците неща. Коего ме подсеца, че ти нося подарък. – Иванел извади от чантата си жълта запалка “Бик”.

- Благодаря ти. – Клеър пхна запалката в джоба си. – Сто на сто ще ми потрябва..

- Може би няма. Усетих, че трябва да ти я дам, нищо повече. – Старицата, която имаше само три собствени зъба, но умираше за сладко, взе чашата с кафето и многозначително изгледа подноса с капак върху плота от алпака: - Какво си приготвила?

- Торता с бяла глазура. Забърках в тестото листенца от теменужка. Захаросах и няколко цветчета за украсата. Тортата е за едно празненство довечера. – Клеър

посочи съда от огнеупорно стъкло. – А тази е за теб. Не съм добавила нищо шураво, кълна се.

- Ти си прекрасна. Кога ще се омъжиш? Кой ще се грижи за теб, като си отида?

- Не говори глупости. Освен това тази къща е идеална за стара мома. Ще остареея тук, съседските деца ще ме въселяват с опитите си да оберат ябълката в задния двор и аз ще ги прогонвам с метлата. Ще имам много котки. Сигурно затова ти ми подари котешката тоалетна.

Иванел поклати глава:

- Бедата ти е, че си затънала в ежедневието. Не се отклоняваш от установения ред. Явно си се метнала на баба си. И ти като нея обичаш тази къща.

Клеър се усмихна – харесваше ѝ да я сравняват с баба ѝ. Не познаваше щастието да притежава име, докато майка ѝ не я доведе тук, в дома на баба ѝ. Бяха пристигнали в Баскъм преди около три седмици, Сидни беше родена наскоро и Клеър седеше под дървото на двора, докато хората от градчето идваха да видят Лорълай и новороденото. Клеър не беше новородена, затова предполагаше, че никой няма да се интересува от нея. Мъж и жена излязоха от къщата и загледаха момиченцето, което правеше къщички от съчки.

- Типична Уейвърли – отбеляза непознатата. – По-своему, разбира се.

Малката не вдигна поглед, не продума, но се вкопчи в тревата, за да не полети.

Беше Уейвърли! Не сподели с никого, абсолютно с никого от страх да не ѝ отнемат щастието, само че от този ден нататък всяка сутрин отиваше с баба си в градината; наблюдаваше я, с цялото си сърце искаше да е като нея, да прави всичко, което прави една Уейвърли, за да докаже, че макар да не е родена тук, тя принадлежи към този род.

- Ще опаковам няколко кашончета с желе и оцет за пазара – обърна се тя към Иванел. – Ако изчакаш, ще те закарам къщи.

- Имаш ли нещо за магазина на Фред?

- Да.

- Тогава идвам с теб. Ще си купя кока-кола. Може да си взема и домати. Като ги спомена одева, изведнъж ми се прияха.

Старицата се впусна в описание на предимствата на жълтите домати спрямо червените. Клеър извади от килера четири кашона и опакова бурканчетата и шишенцата. Щом свърши, Иванел я последва навън до бялото комби с надпис “Уреждане на празненства “Уейвърли” и се настани на предната седалка.

Клеър остави кашончетата в багажника, подаде на старицата кутията с “нейната” торта и голям хартиен плик и седна зад волана.

- Какво има в плика?- поинтересува се Иванел.

- Специална доставка.

- За Фред – многозначително подхвърли старицата.

- Не съм го казала.

- За Фред е.

- Май не те чух. За кого е?

Иванел изсумтя:

- Правиш ми се на хитруша, а?

Клеър се засмя и натисна газта.

Бизнесът ѝ процъфтяваше, защото местните хора знаеха, че ястията, приготвени от цветята, растящи около ябълковото дърво в градината на Уейвърли, въздействат по странен начин на онзи, който ги консумира. Бисквитите с желе от люляк, сладките с чай от лавандула и чаените кекчета с крем от латинка, които дамите от Женското дружество поръчваха веднъж месечно, помагаша да въпросните дами да пазят тайна. Пържените глухарчета, сервирани върху ориз с невен, пълнените цветове от тиква и супата от розови пъпки гарантираха, че гостите ще забележат само красотата на дома, не и недостатъците. Децата, на които даваха мед от анасон и исоп, бонбони с ангелика и кекчета с карамелизирани теменужки, ставаха сериозни и ученолюбиви. Който на четвърти юли пиеше вино от орлови нокти, придобиваше способността да вижда в тъмното. Особеният аромат на соса от

луковици на зюмбюл пораждаше раздразнение и мисли за миналото, салатите с цикория и мента вдъхваха вяра, че ще се случи нещо хубаво.

Домакиня на тазвечерното празненство беше Ана Чапъл, декан на факултета по изкуство в колежа “Ориън”, която в края на всеки пролетен семестър даваше вечеря за колегите си. От пет години насам Клеър осигуряваше храната за тържеството. За нея беше от полза да стане известна след членовете на академичната общност, очакващи само оригинално меню, докато местните хора, които никога не бяха напускали градчето, се обръщаха към нея за задоволяване на съвсем други потребности – да доверят нещо и да са сигурни, че тайната им ще остане скрита, да получат служебно повишение или да възкресят разбито приятелство.

Първо Клеър спря на фермерския пазар, където държеше под наем няколко полици в една будка, после продължи към града и паркира пред магазин “Деликатесите на Фред”, който две поколения бяха наричали “Бакалията на Фред”, преди клиенти да му станат богатите колежанчета и заможните туристи.

Двете с Иванел влязоха в магазина, дъсченият под заскърца под краката им. Старицата тръгна към щанда с домати, Клеър – към канцеларията на собственика. Потропа веднъж и отвори вратата:

- Здравей, Фред.

Той седеше по риза с къси ръкави зад вехтото бюро на баща си, пред него имаше куп фактури, но явно мислеше за друго, защото стреснато подскочи.

Изправи се и промърмори:

- Клеър. Много ми е приятно.

- Донесох двата кашона, които поръча.

- Добре, добре. – Той грабна бялото сако, окачено на облегалката на стола, и го облече. Придружи я до комбито, за да й помогне да пренесе кашончетата. –

Донесе ли... ъъ... другото, за което те помолих? – попита, като влязоха в склада.

Тя се поусмихна, върна се до колата, след малко се появи отново и му подаде хартиената торба, в която имаше бутилка вино от рози и здравец.

Фред я взе (личеше, че се чувства неловко) и й връчи плик с чека. Не беше необичайно – винаги й плащаше с чек за желето и оцета, само дето този път сумата беше десеторно по-голяма. А пликът бе по-ярък, сякаш бе пълен със светулки и озарен от надеждата на Фред.

- Благодаря, Фред. Ще се видим другия месец.

- Да. Довиждане, Клеър...